

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ศึกษาการแปรของศัพท์ในจังหวัดนครศรีธรรมราช สงขลาและพัทลุงในเชิงเปรียบเทียบ เพื่อทำให้สามารถทราบได้ว่าแต่ละถิ่นย่อมีการใช้ภาษาเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร โดยตั้งสมมติฐานไว้ว่าภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช สงขลาและพัทลุงมีความแตกต่างในเรื่องของคำศัพท์ที่ใช้ ซึ่งสามารถนำมาแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อได้

6.1 สรุปผลการวิจัย

ก่อนที่จะมาทำการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำ "โครงการนำร่อง" โดยคัดเลือกหน่วยวรรณคดี 470 หน่วยวรรณคดีที่มีการแปรระหว่างภาษาานครศรีธรรมราช และสงขลาจากงานของประภาพรธรรม เสนิตตันติกุล (2527) แล้วนำไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาชาวสงขลา และพัทลุง หลังจากนั้นจึงคัดเลือกหน่วยวรรณคดีที่มีการแปรอย่างชัดเจนใน 3 จังหวัดได้ 117 หน่วยวรรณคดี

เมื่อได้หน่วยวรรณคดีที่มีการแปร 3 จังหวัดมาจากโครงการนำร่องแล้วผู้วิจัยได้คัดเลือกหน่วยวรรณคดีที่เหมาะสมเพียง 30 หน่วยวรรณคดีเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามสำหรับงานวิจัยนี้ และส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์

สำหรับการเก็บข้อมูล ใช้โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการศึกษาแห่งชาติของทุกตำบลใน 3 จังหวัดเป็นจุดเก็บข้อมูล และให้อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนเหล่านี้เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่ได้รับมาพบว่าหน่วยวรรณคดีแต่ละหน่วยวรรณคดีมีคำที่ใช้หลายคำ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์คำเหล่านี้เพื่อดูว่าแต่ละหน่วยวรรณคดีประกอบด้วยศัพท์กี่ศัพท์ โดยใช้หลักเกณฑ์ 2 หลักเกณฑ์ คือ หลักเกณฑ์ในการพิจารณาแยกศัพท์ และหลักเกณฑ์ในการพิจารณารูปแปรของศัพท์เดียวกัน หลังจากวิเคราะห์ศัพท์แล้ว ผู้วิจัยให้หมายเลขประจำศัพท์ตามลำดับความมากน้อยของจุดที่ปรากฏเพื่อแสดงในแผนที่

การทำแผนที่ในงานวิจัยนี้มีแผนที่ 3 ชุด แผนที่ต้นฉบับได้มาจากการนำแผนที่ของ 3 จังหวัดที่ศึกษามาเรียงต่อกัน เมื่อได้แผนที่ต้นฉบับแล้วก็นำข้อมูลมาลงในแผนที่ชุดที่ 1 และใช้ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์แทนศัพท์ที่ปรากฏในแต่ละจุดเก็บข้อมูล พร้อมทั้งแสดงรายการศัพท์ของหน่วยอรรถนั้นๆ ไว้ในแผนที่ด้วย ในแผนที่ชุดที่ 2 ผู้วิจัยกำหนดจำนวนจุดเก็บข้อมูลที่จะใช้ลากเส้นแบ่งเขตศัพท์ไว้ 25 จุดอย่างน้อยและแสดงเส้นแบ่งเขตศัพท์โดยลากเส้นระหว่างกลางจุดเก็บข้อมูล 2 จุด เส้นแบ่งเขตศัพท์ที่พบนั้น บางหน่วยอรรถแบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็น 2 บริเวณ บางหน่วยอรรถแบ่งออกเป็น 3 บริเวณ นอกจากนี้บางหน่วยอรรถไม่มีเส้นแบ่งเขตศัพท์ การลากเส้นแบ่งเขตศัพท์ในแผนที่ชุดที่ 2 นี้ มีขั้นตอนการทำ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรกลากเส้นแบ่งเขตศัพท์เดี่ยวที่เกาะกลุ่มกัน 25 จุดขึ้นไป ขั้นตอนที่ 2 กำหนดสัญลักษณ์แทนศัพท์ที่ใช้ในแต่ละบริเวณ โดยใช้การคำนวณหาอัตราร้อยละของการปรากฏของศัพท์ในแต่ละบริเวณ หลังจากทำแผนที่ชุดที่ 2 เสร็จแล้วพบว่า มีหน่วยอรรถ 2 หน่วยอรรถ ได้แก่ หน่วยอรรถที่ 9 "นุ่งกระโจมอก" และหน่วยอรรถที่ 27 "น้ำตาลสด" ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถลากเส้นแบ่งเขตศัพท์ได้แต่เมื่อนำศัพท์ที่มีบางพยางค์เหมือนกันมารวมกันเป็นกลุ่มศัพท์ แล้วนำมาทำแผนที่ใหม่ ปรากฏว่าสามารถลากเส้นแบ่งเขตศัพท์ได้ ซึ่งทำให้แผนที่ประเภทที่มีเส้นแบ่งเขตศัพท์มีมากขึ้น หลังจากทำแผนที่ชุดที่ 2 แล้วก็ทำ แผนที่ชุดที่ 3 เพื่อนำเส้นแบ่งเขตศัพท์ มาแสดงไว้ด้วยกัน แผนที่ชุดที่ 3 จะแสดงแนวแบ่งเขตภาษาดั้งเดิม ซึ่งผลที่ได้จากการพิจารณาแผนที่ชุดที่ 3 นี้พบว่าแนวแบ่งเขตภาษาดั้งเดิมที่มีการเกาะกลุ่มของเส้นแบ่งเขตศัพท์มากที่สุดแบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็น 2 บริเวณคือ บริเวณแรกได้แก่ บริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราช บริเวณที่ 2 ได้แก่ บริเวณจังหวัดสงขลาและนัทลุง แนวแบ่งเขตภาษาดั้งเดิมในบริเวณนี้มีเส้นแบ่งเขตศัพท์ทั้งหมด 6 เส้น นอกจากนี้มีเส้นแบ่งเขตศัพท์บางเส้นที่แบ่งบริเวณที่ศึกษาออกเป็นอีกลักษณะหนึ่ง คือ เป็น 3 บริเวณ ได้แก่บริเวณที่ 1 คือบริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราช บริเวณที่ 2 คือบริเวณจังหวัดสงขลา บริเวณที่ 3 คือบริเวณจังหวัดนัทลุง เส้นแบ่งเขตศัพท์ที่แบ่งบริเวณนี้มี 5 เส้น บริเวณทางตอนเหนือของจังหวัดสงขลาที่อยู่ระหว่างทะเลสาบสงขลากับอ่าวไทย บางครั้งรวมอยู่กับจังหวัดสงขลา บางครั้งรวมอยู่กับจังหวัดนัทลุง

6.2 อภิปรายผล

6.2.1 หากเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับงานวิจัยของประภาพรณ พบว่า เนื่องจากผู้วิจัยได้คัดเลือกหน่วยบรรดที่ใช้ต่างกันอย่างชัดเจนในงานของประภาพรณ มาสร้างแบบสอบถาม ปรากฏว่าจาก 30 หน่วยบรรดที่คัดเลือกมา มีถึง 14 หน่วยบรรดที่มีผลแตกต่างจากงานวิจัยของประภาพรณ ซึ่งเป็นหน่วยบรรดที่ไม่สามารถแบ่งเขตภาษาดีนฮ้อยได้ คือ หน่วยบรรดที่ 5, 8, 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 28, 29, 30

ผลงานวิจัยของประภาพรณ		ผลงานวิจัยครั้งนี้	
หน่วยบรรดที่	น.ศ.	ศ.ช.	ทั้ง น.ศ. + ศ.ช.
5. เสือปลา	ค้ำคุด	เสือปลา	เสือปลา, มั่งแปลง, ค้ำคุด
8. ถักเป็ย	เผือเป็ย	ถักเป็ย	ถักเป็ย, เผือเป็ย
13. ชันเนา	ชันเนา	ชันเห็ด	ชันเนา
14. โยเฮ	งอแง	โยเฮ	ช็วอง
15. เล็ก	เล็ก, น้อย	เอ็ยด	เก่าหัด, เอ็ยด
18. ตุดหมุดคุดหมา	ฝักคุด	ตุดหมุดคุดหมา	ใบพาโหม
19. บั้งเห็ย	สาชคัก	บั้งเห็ย	สาชคัก
20. หริกชี่น้ำ	คี่ปลี่ใหญ่	ลี่ปลี่ลูกใหญ่	คี่ปลี่ดอกใหญ่
21. ส่าก (ลั่น)	กัด (ลั่น)	ส่าก (ลั่น)	คาส
23. ส่วนที่ลึกที่สุดของ หนองน้ำ	กลางหนอง	คี่หนอง	กลางหนอง
24. ชักช้า	แผล็ด	คิบคิบ	แซ
28. จำมา	พวก	จำมา	พวก
29. กระแต	แต	ทนูเหล็ชะ	เหล็ชะ
30. มาลาเร็ย	ไซ่ป้าง	มาเลเร็ย	ไซ่ป้าง

นอกจากนี้หน่วยสรรพที่ที่สามารถแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยได้ซึ่งศัพท์ที่ใช้จะต้องมีความแตกต่างกันแต่ในงานวิจัยนี้ศัพท์ที่ใช้ในจังหวัดนครศรีธรรมราช และสงขลานั้นบางหน่วยสรรพมีศัพท์แตกต่างกันแต่อาจไม่ใช่ศัพท์เดียวกับที่พบในงานของประเภทวรรณ

ผลงานวิจัยของประเภทวรรณ			ผลงานวิจัยครั้งนี้	
หน่วยสรรพที่	นครฯ	สงขลา	นครฯ	สงขลา
1	ชานหม้อ	เหวียนหม้อ	กันหม้อ, เก่รองหม้อ เหวียนหม้อ, เตีฮวหม้อ	กันหม้อ
2	น้อยหนัง	น้อยโท่ง	น้อยโท่ง	น้อยโท่ง, น้อยหนัง หล้าหนัง
3	สี่ห้าดอกแดง	ผกากรอง	สี่ห้าดอกแดง ดอกสี่ไก่	ดอกสี่ไก่
4	สี่ห้า	สาบเสื่อ	สาบรังสาบกา สาบเสื่อ	ต้นสี่ไก่, สาบรังสาบกา สาบเสื่อ, สับรุก
6	แกงร้อน	แกงจืด	แกงเลี้ยง	แกงจืด
7	เหนียวหอกกล้วย	ข้าวต้ม	เหนียวหอกกล้วย	ข้าวต้ม
9	กรวมอก	โอบตอ	นุ่งโจอมอก, กรวมอก โจอมอก	ควมตอ
10	เปื่อ	ชาจุน	เปื่อ	ลาจุน
11	ชวคมัน	ทวช็อค	ช็อค	ทวช็อค
12	แป้งข้าวหมาก	ลูกหมาก	แป้งข้าวหมาก แป้งหล้าหมาก	ลูกแป้ง
17	ลูกชวาน	ลูกหมน	ลูกชวาน	ลูกหมน, พวก ลูกน้อง
22	เล่นข้าวหุงเลี้ยง เล่นข้าวหอยเลี้ยง	เล่นพรก ข้าวหอยเลี้ยง	เล่นข้าวหอยเลี้ยง	เล่นคคข้าวหอยเลี้ยง เล่นหม้อข้าวหม้อแกงเลี้ยง เล่นข้าวหอยเลี้ยง เล่นข้าวหุงเลี้ยง

ผลงานวิจัยของประภาพรรณ		ผลงานวิจัยครั้งนี้		
หน่วยบรรดที่	นครฯ	สงขลา	นครฯ	สงขลา
25	รังโกรง	โกรง	โกรง	หีบ
26	จำปาหอม	คอกหอม	จำปาหอม คอกลิ้นทม	คอกไม้หอม
27	น้ำหวานใส	น้ำตาลหวาน	น้ำหวานใส น้ำตาลโหนด น้ำหวานโหนด น้ำหวาน	น้ำตาล น้ำตาลหวาน น้ำหวานใส น้ำตาลสด

สาเหตุที่ผลการวิจัยครั้งนี้ต่างจากงานวิจัยของประภาพรรณ ผู้วิจัยคิดว่ามาจากการที่ประภาพรรณได้ข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพียงจังหวัดละ 1 คน ซึ่งยังไม่มากพอที่จะเป็นตัวแทนของคนทั้งจังหวัด ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผลการวิจัยจากการเก็บข้อมูลน้อยสุดแต่จำนวนข้อมูลมากจะให้ผลที่แน่นอนน้อยกว่าผลการวิจัยที่มาจาก การเก็บข้อมูลมากจุด และใช้จำนวนข้อมูลไม่มากเกินไป

6.2.2 เปรียบเทียบผลการวิจัยกับงานของ ดวงใจ เอช (2529) และสุนีย์พร เลิศกุลทานนท์ (2534) ในงานวิจัยนี้มีหน่วยบรรด 1 หน่วยบรรดที่เป็นหน่วยบรรดเดียวกับในงานวิจัยของ ดวงใจ และสุนีย์พร คือ หน่วยบรรดที่ 1 "เสวียนหม้อ"
งานวิจัยนี้หน่วยบรรดที่ 1 "เสวียนหม้อ" ศัพท์ที่ใช้มี

1. กั้นหม้อ (ระกั้นหม้อ)	8. เถ່รองหม้อ (ที่รองหม้อ)
2. เหวียนหม้อ (เสวียนหม้อ)	9. เต็ชวหม้อ
3. ชานหม้อ	10. ที่ตั้งหม้อ
4. เถ່รองรูฐหม้อ (เถ່รองลุกชหม้อ)	11. เต็ชว
5. รองหม้อ	12. เชิงกราน
6. เต็ชวรองหม้อ	13. ระกั้นรองหม้อ
7. เถ່รองท้าวหม้อ	

งานวิจัยของดวงใจ สัตว์ที่ใช้มี

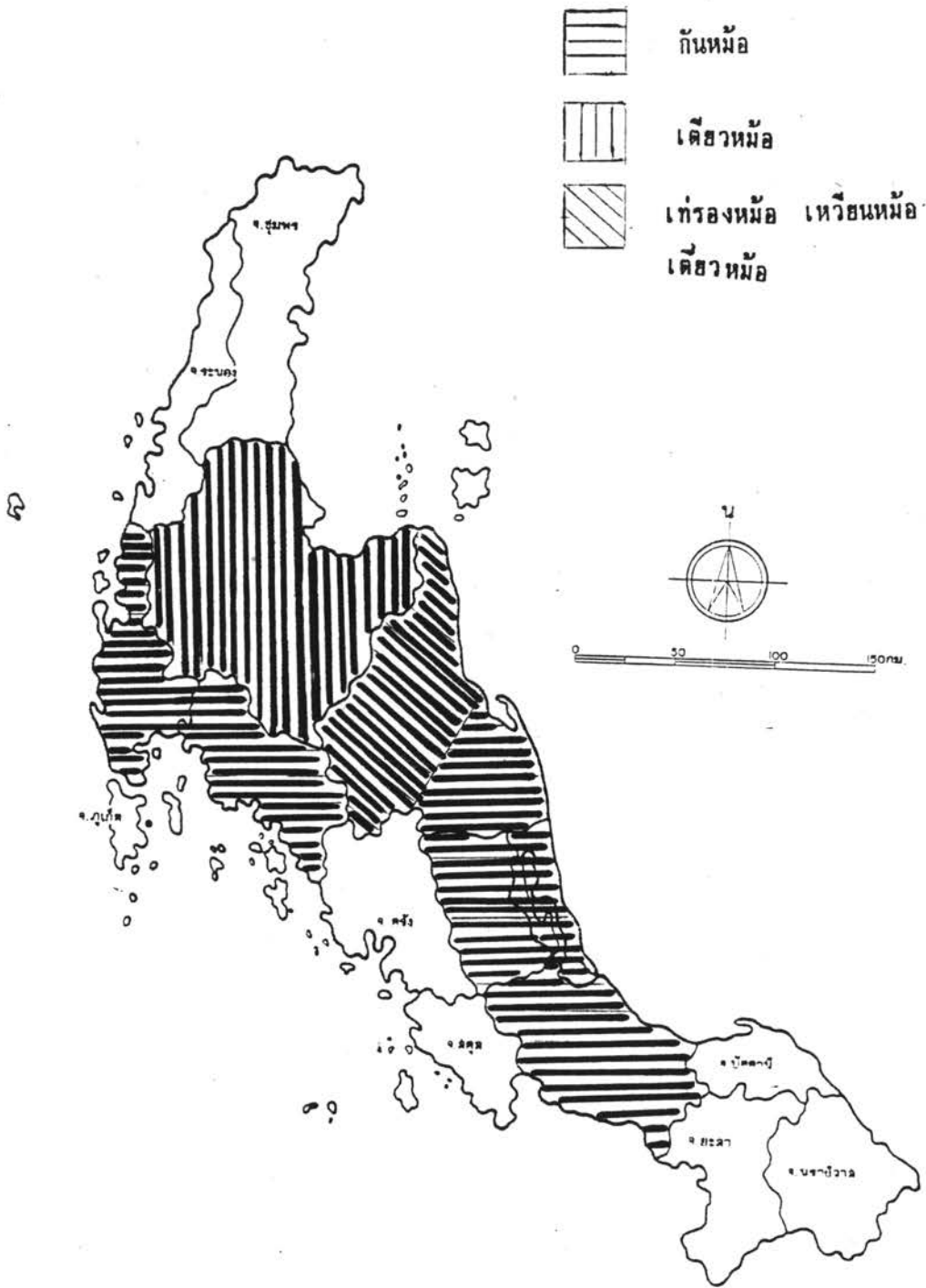
1. ก้นหม้อ	8. เต็มหม้อ
2. เหวียน	9. เหวียนหม้อ
3. ซานหม้อ	10. ที่รองหม้อ
4. เสวียนรองหม้อ	11. ก้น
5. รองหม้อ	12. ที่รอง
6. ที่ตั้งหม้อ	13. เฉลรองหม้อ
7. ที่รองท้ายหม้อ	

งานวิจัยของสันยพร

1. ก้นหม้อ	5. เหวียนหม้อ
2. ที่รองหม้อ	6. ก้น
3. เต็มหม้อ	7. เสวียน
4. รองหม้อ	8. ที่วางหม้อ

ศัพท์ของหน่วยอรรถ "เสวียนหม้อ" ที่พบในงานวิจัยทั้ง 3 นี้ มี 5 ศัพท์ คือ

1. ก้นหม้อ
2. เหวียนหม้อ
3. ที่รองหม้อ
4. เต็มหม้อ
5. รองหม้อ

ภาพที่ 41 แผนที่แสดงการเปรียบเทียบหน่วยบรรด "เสี้ยวหมี" ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี, นครศรีธรรมราช, พังงา, กระบี่, พัทลุง, สงขลา

6.2.3 การตอบแบบสอบถาม ในเรื่องการตอบแบบสอบถามนี้พบว่ามีปัญหาในแบบสอบถามในบางหน่วยบรรณผู้บอกภาษาไม่รู้จักสิ่งที่ถามดีพอ เช่น หน่วยบรรณที่ 29 กระแต, หน่วยบรรณที่ 2 น้อยโหน่ง หน่วยบรรณเหล่านี้ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ได้ตอบมาหลายราย นอกจากนั้นในหน่วยบรรณที่ 3 ผกากรอง และหน่วยบรรณที่ 4 สาบเสือ มีศัพท์ที่ใช้ร่วมกัน คือ (ดอก) ไข่ไก่ กับ (ต้น) ไข่ไก่ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าไม่ได้เกิดจากการเข้าใจผิดหรือสับสนเพราะมีผู้ตอบว่า สาบเสือคือต้นไข่ไก่อยู่หลายจุดเก็บข้อมูล

ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นข้อด้อยของการเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยไม่มีโอกาสที่จะไปอธิบายข้อข้องใจของผู้ตอบแบบสอบถามได้ตัวต่อตัว

ปัญหาที่ผู้วิจัยพบอีกประการหนึ่งคือเวลาที่ส่งแบบสอบถาม ที่ผ่านมาผู้วิจัยส่งแบบสอบถามในช่วงกลางเดือนมีนาคม ซึ่งเป็นช่วงที่โรงเรียนปิดเทอม ทำให้ได้รับแบบสอบถามคืนล่าช้ามาก และบางฉบับก็ไม่ได้รับคืนซึ่งอาจเนื่องจากการกำหนดเวลาในแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามอาจได้รับแบบสอบถามช้า และคิดว่าเลขกำหนดที่จะตอบแล้ว ผู้วิจัยจึงต้องส่งแบบสอบถามอีกครั้ง

6.2.4 มารวีน บราวน์และภิญโญ จิตต์ธรรม ได้กล่าวไว้ว่าภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช สงขลาและพัทลุงเป็นภาษาถิ่นย่อยเดียวกันของภาษาไทยถิ่นใต้ แต่ในงานวิจัยนี้พบว่ามีความแตกต่างระดับจังหวัด คือ ภาษาไทยถิ่นใต้ในจังหวัดที่ศึกษาทั้ง 3 จังหวัดนี้ มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่า ภาษาไทยถิ่นพัทลุงและภาษาไทยถิ่นสงขลา มีความใกล้ชิดกันมากกว่าที่จะใกล้ชิดกับนครศรีธรรมราช จะเห็นได้ว่าหน่วยบรรณที่แสดงความแตกต่างที่พบในงานวิจัยนี้ มี 16 หน่วยบรรณเท่านั้น ถ้าเทียบจำนวนหน่วยบรรณที่แบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยได้กับหน่วยบรรณทั้งหมดที่มีอยู่ในภาษาไทยถิ่นใต้ ก็นับว่าเป็นจำนวนน้อยมาก เมื่อมองในแง่นี้ผลของการวิจัยในครั้งนี้ก็สอดคล้องกับงานวิจัยของบราวน์และภิญโญ

6.2.5 ในเรื่องของการกำหนดเขตภาษานั้น เท่าที่ผ่านมามีปัญหาอยู่ว่าจะมีการกำหนดจำนวนต่ำสุดของจุดเก็บข้อมูลเพื่อนำมากำหนดเขตภาษาหรือไม่ ในเรื่องนี้มีแนวคิด 2 ลักษณะ คือ แนวคิดที่ไม่มีการกำหนดจำนวนจุดเก็บข้อมูลทั้งนี้จะพิจารณาเฉพาะการเกาะกลุ่มกันของภาษาเท่านั้น ส่วนอีกแนวคิดหนึ่งนั้นจะพิจารณาทั้งการเกาะกลุ่มและกำหนดจำนวนต่ำสุดของจุดเก็บข้อมูลที่พูดภาษาเดียวกันด้วย งานวิจัยของดวงใจไม่ได้นับจำนวนจุดเก็บข้อมูล โดยเฉพาะการเกาะกลุ่มเพียงอย่างเดียว มีงานวิจัยบางเรื่องก็นับจำนวนจุดเก็บข้อมูลแต่ก็กำหนดจำนวนต่ำสุดไม่เท่ากัน เช่น วันทนีย์กำหนด 5 จุด สุนีย์พรกำหนด 3 จุด ในขั้นแรก และ 10 จุดในขั้นที่สอง งานวิจัยนี้กำหนด 25 จุด ผู้วิจัยเองนั้นเห็นด้วยว่าควรมีการกำหนดจำนวนจุดเก็บข้อมูล แต่เกิดคำถามว่าจะใช้กี่จุดจึงจะเหมาะสม ควรจะมีการกำหนดจำนวนจุดเก็บข้อมูลที่

แน่นอนในการลากเส้นแบ่งเขตศัพท์หรือไม่สำหรับงานวิจัยทั่วไป และควรมีการลากเส้นแบ่งเขตศัพท์ 2 ชั้นตอนอย่างในงานของสนธิ์พรหรือไม่

6.2.6 ข้อมูลที่พบในงานวิจัยนี้ มีลักษณะประการหนึ่งที่คล้ายคลึงมากกับข้อมูลที่พบในงานวิจัยของจันทราพร กล่าวคือทุกหน่วยสรรดจะแทนด้วยศัพท์มากกว่า 1 ศัพท์ ศัพท์ที่ใช้แทนหน่วยสรรดเดียวกันที่ปรากฏในหลายจุดเก็บข้อมูลนั้น ส่วนใหญ่จะมีจำนวนตั้งแต่ 1 ถึง 3 ศัพท์เท่านั้น ส่วนศัพท์ที่เหลือซึ่งแทนหน่วยสรรดเดียวกันมักปรากฏเพียงไม่กี่จุด จันทราพร พบข้อมูลลักษณะเช่นนี้จึงไม่ใช้วิธีการวิเคราะห์ศัพท์ แต่แสดงการปรากฏของคำทุกคำลงในแผนที่อย่างไรก็ดีในการอภิปรายผล จันทราพร ได้กล่าวว่าสำหรับหน่วยสรรดจำนวนหนึ่ง ถ้ามีการวิเคราะห์ศัพท์จะทำให้เห็นภาพการเกาะกลุ่มของคำบางคำได้ชัดเจนขึ้น ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ศัพท์ของทุกหน่วยสรรดถึงแม้จะพบว่า มีศัพท์บางศัพท์ซึ่งแทนหน่วยสรรดเดียวกันจะปรากฏเพียงไม่กี่จุด เช่นเดียวกับในงานวิจัยของจันทราพร แต่เกือบทุกหน่วยสรรดที่วิเคราะห์ศัพท์นั้น ถ้าไม่วิเคราะห์จะมีลักษณะกระจายไม่เกาะกลุ่มกัน ซึ่งไม่สามารถนำมาแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยได้ แต่ถ้าพิจารณาข้อมูลโดยการวิเคราะห์ศัพท์แล้ว จะสามารถแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยได้ เช่นหน่วยสรรดที่ 11 "ส่วนท้ายสุดของกันสัตว์ปีก" มีคำที่ใช้แทน ได้แก่ ทวยฮุด, ทัฮุด, ทัฮฮุด, ฮุด, หัวฮุด, ทัฮ, ฮวดมัน เมื่อมีการวิเคราะห์ศัพท์ ได้จัดให้ ทวยฮุด ทัฮฮุด ทัฮฮุด เป็นรูปแปรของศัพท์เดียวกัน และคำที่เหลือจัดให้เป็นคนละศัพท์อีก 4 ศัพท์ การจัดให้ 3 คำดังกล่าวเป็นศัพท์เดียวกันทำให้มองเห็นชัดเจนว่า 3 คำนี้ ได้เกาะกลุ่มกันเป็นบริเวณใหญ่ แยกออกจากบริเวณที่ใช้ศัพท์อื่นๆ ในหน่วยสรรดเดียวกัน เท่ากับว่าเป็นการแบ่งเขตศัพท์ หากไม่วิเคราะห์ศัพท์ของหน่วยสรรดนี้ก็จะไม่สามารถแบ่งเขตศัพท์ได้

6.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาการแปรของเสียงในจังหวัดอื่นๆ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับการแปรของศัพท์
2. ควรหาหน่วยสรรดอื่นๆ ในจังหวัดนันทลุง สงขลา มาศึกษาเพิ่มเติม เพื่อจะได้เห็นแนวแบ่งเขตภาษาที่ชัดเจนขึ้น